

Minister Funduszy i Polityki Regionalnej

Katarzyna Pełczyńska-Nałęcz

Warszawa, data: 27 grudnia 2023 r.

znak sprawy: DZF-VI.6810.27.2023.JB

identyfikator koszulki: 2520825

telefon: 22 273 80 05

e-mail: joanna.bogaj-maciejewska@mfipr.gov.pl

Pan
Marcin Wiącek
Rzecznik Praw Obywatelskich

Dotyczy: Wytycznych dotyczących realizacji projektów z udziałem środków Europejskiego Funduszu Społecznego Plus w regionalnych programach na lata 2021 – 2027

Szanowny Panie Rzeczniku,

w odpowiedzi na pismo z 8 grudnia 2023 r. (znak sprawy: XI.503.2.2023.AM) przekazujące wątpliwości dotyczące zgodności *Wytycznych dotyczących realizacji projektów z udziałem środków Europejskiego Funduszu Społecznego Plus w regionalnych programach na lata 2021 – 2027* (Wytyczne EFS+) z postanowieniami Karty Praw Podstawowych (KPP) oraz Konwencji o Prawach Osób Niepełnosprawnych (KPON lub Konwencja), bardzo dziękuję za zwrócenie uwagi na wskazane kwestie. Są one kluczowe z punktu widzenia realizacji celów stawianych sobie przez mój resort i samorzady województw z wykorzystaniem środków europejskich.

W Pana piśmie podniesione zostały dwie zasadnicze kwestie – wsparcie osób w mieszkaniach oraz otwieranie się placówek świadczących całodobową opiekę instytucjonalną. Odniosę się do tych kwestii poniżej.

MIESZKANIA WSPOMAGANE, TRENINGOWE ORAZ Z USŁUGAMI/ZE WSPARCIEM

Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej, jako Instytucja Koordynująca wdrażanie Funduszy Europejskich w Polsce, wspiera proces deinstytucjonalizacji od lat, w tym w szczególności poprzez stymulowanie zwiększenia podaży usług społecznych świadczonych w społeczności lokalnej z wykorzystaniem środków EFS. Doświadczenia w programowaniu i realizacji wsparcia w tym zakresie, ale też doświadczenia innych państw pokazują jednak, że deinstytucjonalizacja jest na tyle trudnym i wrażliwym na błędy procesem, że powinna być wdrażana w sposób ewolucyjny, z uwzględnieniem dostępnych zasobów i możliwości. Fundusze Europejskie wdrażają zasady i idee określone w KPP oraz KPON, jednak mając na uwadze cel i środki jakimi obecnie dysponujemy, staramy się wdrażać deinstytucjonalizację z należytą rozważą.

Zgodnie z wytycznymi MFIPR z poprzedniej perspektywy finansowej na lata 2014-2020, tj. *Wytycznymi w zakresie realizacji przedsięwzięć w obszarze włączenia społecznego i zwalczania ubóstwa z wykorzystaniem środków Europejskiego Funduszu Społecznego i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na lata 2014-2020*, jak też Wytycznymi EFS+ w pierwszej wersji (obowiązującej od 3 kwietnia do 7 grudnia br.), mieszkania chronione i wspomagane tworzone i wspierane ze środków EFS+ mogły być maksymalnie 7-osobowe. W duchu stopniowego wdrażania postanowień Konwencji, a także przykładów dobrych praktyk realizowanych w zakresie wsparcia o charakterze mieszkaniowym dla różnych grup osób, ograniczyliśmy nowelizacją Wytycznych maksymalną liczbę miejsc w mieszkaniach do 3. Ta zmiana spotkała się z uznaniem części środowiska, a w konsultacjach Wytycznych EFS+ zaledwie jedna organizacja zgłosiła, że mieszkania te powinny być jednoosobowe. Z drugiej strony natomiast pojawiły się stanowiska postulujące powrót do 7-osobowego limitu ze względu na niską dostępność infrastruktury mieszkaniowej.

W poprzedniej perspektywie finansowej ze środków EFS utworzono ponad 1,3 tys. miejsc w mieszkaniach wspomaganych i chronionych, z których skorzystało przez kilka ostatnich lat ponad 6 tysięcy osób. To wsparcie dało tak dużej liczbie osób realną alternatywę dla pobytu w instytucji, ale przede wszystkim możliwość niezależnego życia. Projekty EFS+ skupiają się na rozwoju usług w miejscu zamieszkania odbiorców wsparcia oraz w przypadku braku takiej możliwości, na budowaniu alternatyw do placówek świadczących opiekę instytucjonalną.

Celem Funduszy Europejskich jest zwiększenie podaży usług społecznych, a żeby zwiększyć dostęp do mieszkań wspomaganych i treningowych, czy też innych mieszkań z usługami lub wsparciem, konieczne jest korzystanie m.in. z istniejącej infrastruktury. W Polsce wg danych Głównego Urzędu Statystycznego jest ok. 1,8 mln pustostanów, które mogłyby być przy pomocy środków unijnych wykorzystane na ten cel. Inwestycje w tego typu wsparcie są jednak bardzo kosztochłonne, dlatego ograniczenie liczby osób w mieszkaniach do 1 sprawiłoby, że o 2/3 zmniejszy się liczba osób, które będą mogły skorzystać z tego wsparcia. Nie bez znaczenia jest też na pewno fakt, iż niespełna 570 tys. pustostanów znajduje się na obszarach wiejskich, co w związku z charakterystyką budownictwa na tych obszarach może oznaczać, że są to domy o dość dużej powierzchni, których utrzymanie jest drogie i trudne dla organizacji wspierających, ale też samych korzystających ze wsparcia.

Analogiczne wnioski dotyczą sytuacji wynajmu przez beneficjentów mieszkań na rynku. Aktualne ceny najmu mieszkań, to na tyle duży koszt, że większość organizacji oferujących wsparcie będzie miała wątpliwości, czy je realizować, z uwagi na fakt, iż konieczne będzie zapewnienie wysokiego finansowania po zakończeniu realizacji projektu (tak by te mieszkania utrzymać). Nie możemy zakładać wysokiej partycypacji w kosztach osób korzystających z tych mieszkań, gdyż są to grupy zagrożone ubóstwem. Nie bez znaczenia jest także fakt, że w większych miastach Polski brakuje mieszkań na wynajem.

Co ważne, tzw. domy grupowe, o których mowa w Pana piśmie nie zostały zdefiniowane w Komentarzu generalnym Komitetu ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami nr 5 dotyczącym niezależnego życia i bycia częścią społeczności, Uwagach Końcowych Komitetu ONZ ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami do sprawozdania Polski z wdrażania Konwencji, ani też w Wytycznych ONZ dot. deinstytucjonalizacji, w tym w sytuacjach kryzysowych. Komentarz generalny mówi natomiast, że ani wielkich instytucji, z ponad setką mieszkańców, ani mniejszych domów zamieszkanym przez grupę od 5 do 8 osób, ani nawet pojedynczych domów nie można nazwać rozwiązaniami gwarantującymi niezależne życie w wypadku gdy posiadają one inne cechy instytucji czy procesu instytucjonalizacji. Wskazane dokumenty były przedmiotem analizy MFIPR przed podjęciem decyzji odnośnie zakresu nowelizacji Wytycznych EFS+.

Z tego powodu w Wytycznych EFS+ stosowane są zapisy mające na celu zagwarantowanie, że osoba korzystająca ze wsparcia będzie traktowana w sposób podmiotowy, niedyskryminujący, włączający, a rozwiązania zaoferowane w projektach będą przyczyniały się do prowadzenia przez nią niezależnego życia, w tym dokonywania wyborów na równi z innymi osobami.

W zastosowanej w Wytycznych definicji usług świadczonych w społeczności lokalnej wskazujemy, że są to usługi społeczne lub zdrowotne umożliwiające osobom niezależne życie w środowisku lokalnym, a dzieciom życie w rodzinie lub rodzinnej pieczy zastępczej. Usługi te zapobiegają odizolowaniu osób od rodziny lub społeczności lokalnej oraz umożliwiają podtrzymywanie więzi rodzinnych i sąsiedzkich. Są to usługi świadczone w sposób:

- a) zindywidualizowany (dostosowany do potrzeb i możliwości danej osoby);
- b) umożliwiający odbiorcom tych usług kontrolę nad swoim życiem i nad decyzjami, które ich dotyczą (w zakresie wsparcia dzieci uwzględnianie ich zdania);
- c) zapewniający, że odbiorcy usług nie są odizolowani od ogółu społeczności lub nie są zmuszeni do mieszkania razem;
- d) gwarantujący, że wymagania organizacyjne nie mają pierwszeństwa przed indywidualnymi potrzebami osoby z niej korzystającej.

Warunki, o których mowa w lit. a–d, muszą być spełnione łącznie.

Niezależne życie jest zdefiniowane w Wytycznych EFS+ jako „prawo do życia w społeczeństwie dla osób potrzebujących wsparcia w codziennym funkcjonowaniu lub osób z niepełnosprawnościami na równych prawach z innymi osobami. Oznacza możliwość sprawowania kontroli nad swoim życiem i podejmowania decyzji, które dotyczą ich życia, w szczególności w zakresie miejsca zamieszkania, współmieszkańców oraz sposobu organizacji życia.

Niezależne życie nie oznacza samodzielności, ale swobodę dokonywania wyborów i sprawowania kontroli nad swoim życiem. Niezależne życie możliwe jest przy zapewnieniu warunków mieszkaniowych, szerokiego zakresu usług społecznych i zdrowotnych świadczonych w społeczności lokalnej”.

Co więcej, Wytyczne EFS+ (Podrozdział 4.3. Zasady dotyczące usług społecznych, pkt 3), wskazują, że „wsparcie oferowane w projektach jest dostosowane do indywidualnych potrzeb, potencjału i osobistych preferencji odbiorców tych usług (zwłaszcza w przypadku osób potrzebujących wsparcia w codziennym funkcjonowaniu i osób z niepełnosprawnościami)”.

Celem powyższych zapisów jest zagwarantowanie, że realizowane wsparcie nie będzie miało żadnych cech instytucjonalnej pomocy, ale przede wszystkim zapewnienie podmiotowości odbiorców wsparcia, możliwości podejmowania przez nich wszystkich decyzji dotyczących realizowanej pomocy, a więc kontroli nad swoim życiem.

W odniesieniu do kwestii zapewnienia braku izolacji i segregacji społecznej, w Wytycznych EFS+ (Sekcja 4.3.3. Usługi w mieszkaniach, pkt 5) wprowadzono rozwiązanie, którego celem jest zapobieganie nieproporcjonalnej liczbie osób z niepełnosprawnościami w tym samym środowisku. Zapis ten wskazuje, że „w przypadku nieruchomości, w której znajduje się do 8 lokali łącznie, mieszkania treningowe, wspomagane lub mieszkania z usługami/ze wsparciem mogą stanowić 50% lokali. W nieruchomości o większej liczbie lokali, maksymalna liczba takich mieszkań wynosi 4 i 25% nadwyżki liczby lokali powyżej 4. W przypadku mieszkań, w których przebywa jedna osoba, mieszkania te mogą stanowić 100% lokali w przypadku nieruchomości, w której znajduje się do 8 lokali łącznie, a w przypadku większych nieruchomości — odpowiednio 25% nadwyżki liczby lokali powyżej 8”.

Niemniej, aby jeszcze bardziej wzmocnić te kwestie, zobowiązuję się do że przygotowania komentarza do Wytycznych EFS+ wskazującego na konieczność dołożenia najwyższej staranności, aby spełnione zostały wszystkie określone wyżej zasady. Doprecyzowane zostanie m.in., że każda realizowana forma wsparcia powinna wynikać z indywidualnych potrzeb i odbywać się za zgodą osoby korzystającej ze wsparcia, w tym także, że żadna z usług nie może być traktowana jako obligatoryjna. Podkreślimy także fakt, iż każda osoba korzystająca z usług ma prawo poprosić o zmianę osoby świadczącej daną usługę oraz złożyć skargę na jakość świadczonych usług.

OTWIERANIE SIĘ INSTYTUCJI

Zgodnie z zapisami *Umowy Partnerstwa dla realizacji Polityki Spójności 2021-2027 w Polsce*, w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, „(...)inwestycje infrastrukturalne w placówki świadczące całodobową opiekę długoterminową (całodobowe usługi opiekuńcze) w instytucjonalnych formach są niedozwolone. Aby umożliwić przejście od opieki zinstytucjonalizowanej do środowiskowej, placówki te będą mogły być beneficjentem EFS+ na inwestycje stricte pozainfrastrukturalne, mające na celu deinstytucjonalizację usług. Zarządzający tymi instytucjami będą mogli korzystać z EFS+ na rozwój niezrzeszanych i niezorganizowanych form wsparcia dziennego, środowiskowego, wsparcia wychowawczego, wspomagania w domu oraz tworzenie partnerstw z innymi dostawcami usług w celu deinstytucjonalizacji. Wsparcie to musi zapewniać odbiorcom możliwość niezależnego życia i włączenia społecznego zgodnie z artykułem 19 Konwencji o Prawach Osób Niepełnosprawnych,

Komentarzem ogólnym nr 5 do tej Konwencji i Uwagami Podsumowującymi Komitetu do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ. Rozwijanie usług środowiskowych realizowanych przez personel całodobowych placówek opiekuńczych musi wynikać z lokalnej analizy potrzeb, a także nie może wzmacniać usług opieki prowadzonych w formie instytucjonalnej”.

Na mocy zmienionych przepisów prawa oraz obowiązków wynikających z Umowy Partnerstwa, MFiPR wraz z Ministerstwem Rodziny i Polityki Społecznej przygotowało załącznik do Wytycznych EFS+ (załącznik nr 2) precyzujący zasady wsparcia w tym obszarze. Zawarto w nim rozwiązania zabezpieczające odpowiednie wydatkowanie środków unijnych, tak aby realizacja wsparcia w zakresie otwierania się placówki, nie wzmacniała jednocześnie jej potencjału instytucjonalnego. Aby mieć pewność, że zaproponowane rozwiązania są zgodne z zapisami Umowy Partnerstwa, MFiPR pozyskało opinię Komisji Europejskiej jako strony tego dokumentu. Załącznik został przekazany do Komisarza ds. Miejsc Pracy i Praw Socjalnych, Pana Nicolasa Schmita z prośbą o ewentualne uwagi lub akceptację dokumentu. Komisja Europejska nie zgłosiła do niego żadnych zastrzeżeń.

Odnosząc się natomiast do kwestii opieki wytchnieniowej, zgodnie z uwagami zgłoszonymi w konsultacjach Wytycznych EFS+, zmieniono zapis wskazujący, że opieka wytchnieniowa całodobowa świadczona w większej niż 8-osobowa placówce, w formie krótkoterminowego pobytu (do 60 dni w roku kalendarzowym) jest opieką w społeczności lokalnej. Niemniej jednak jako wyjątek wskazaliśmy, że taka forma wsparcia jest możliwa, gdy będzie realizowana krótkoterminowo, zgodnie z załącznikiem nr 2 w przypadku gdy dotyczy to domów pomocy społecznej (DPS) lub na analogicznych warunkach określonych przez odpowiedni Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej (ROPS), w przypadku gdy dotyczy to innych placówek.

Brak ograniczania realizacji wsparcia dla podmiotów innych niż działające na zlecenie wojewody, czyli m.in. DPS, był jednym z Pana postulatów wyrażonych w pierwszym piśmie w sprawie (pismo z 11 października br.). Potwierdzam, że MFiPR nie miało takich intencji, dlatego Wytyczne EFS+ nie ograniczają możliwości świadczenia usług do określonych rodzajów podmiotów. Załącznik nr 2 do Wytycznych dotyczy otwierania się DPS i jak wskazałam wyżej, został przygotowany na mocy zapisów znowelizowanej ustawy o pomocy społecznej (zapisy ustawy w tym zakresie nie odnoszą się do innych placówek). Aby zasady dotyczące otwierania się placówek opieki całodobowej, w tym świadczenia krótkoterminowej opieki wytchnieniowej były możliwe do realizacji także przez inne niż DPS podmioty, a przy tym by zapewniony został odpowiedni standard świadczonych usług oraz by realizowane wsparcie nie wzmacniało potencjału instytucji, zawarto w Wytycznych EFS+ rozwiązanie, które to umożliwi.

W projektach dotyczących otwierania się DPS stosowane są zasady określone w załączniku nr 2 do Wytycznych EFS+, a w przypadku innych niż DPS placówek świadczących opiekę instytucjonalną, analogiczne zasady określone przez Instytucję Zarządzającą (szczegółowy zapis niżej). Jest to także istotne ze względu na fakt, iż nie każda z grup wymagających wsparcia może korzystać z usług opieki wytchnieniowej krótkoterminowej w DPS.

W treści Wytycznych EFS+ (Podrozdział 4.3. Zasady dotyczące usług społecznych, pkt 7) wskazaliśmy ogólne zasady, w tym zasady zapewniające odbiorcom wsparcia niezależne życie. Ten punkt w Wytycznych mówi, że „Instytucja Zarządzająca programem regionalnym może umożliwić placówkom świadczącym opiekę instytucjonalną sfinansowanie działań pozwalających na rozszerzenie oferty o prowadzenie usług świadczonych w społeczności lokalnej, w takim zakresie w jakim przyczyni się to do zwiększenia liczby miejsc świadczenia usług w społeczności lokalnej oraz liczby osób objętych usługami świadczonymi w społeczności lokalnej. Wsparcie to jest realizowane zgodnie z poniższymi zasadami ogólnymi:

- a) *działania polegające na rozwijaniu i utrzymaniu usług opieki prowadzonych w formie instytucjonalnej długoterminowej nie mogą otrzymać wsparcia z EFS+;*
- b) *działania mające na celu otwieranie się instytucji opieki całodobowej muszą być uzasadnione wskazaniem w odpowiednim dla danego województwa Regionalnym Planie Rozwoju Usług Społecznych i Deinstytucjonalizacji oraz analizą potrzeb lokalnych w zakresie rozwoju usług świadczonych w społeczności lokalnej zawartą w planie rozwoju usług społecznych/planie deinstytucjonalizacji usług społecznych danego samorządu;*
- c) *włączenie instytucji opieki całodobowej do realizacji usług świadczonych w społeczności lokalnej oraz opieki wytchnieniowej w formie krótkookresowego pobytu musi zapewniać odbiorcom tych usług możliwość niezależnego życia i włączenia społecznego zgodnie z art. 19 KPON, Komentrzem ogólnym nr 5 do tej Konwencji i Uwagami Podsumowującymi Komitetu do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ;*
- d) *w projektach dotyczących otwierania się DPS stosowane są zasady określone w załączniku nr 2 do wytycznych, a w przypadku innych niż DPS placówek świadczących opiekę instytucjonalną, warunki te określa IZ RP we współpracy z właściwym ROPS (jako minimum bazując na zasadach wskazanych w załączniku nr 2 do wytycznych)”.*

W załączniku nr 2 do Wytycznych EFS+ określiliśmy natomiast bardzo szczegółowe warunki finansowania wsparcia, w tym w szczególności zasady zapewniające, że żadne środki finansowe w projekcie nie będą wzmacniały potencjału instytucji. Zapisy załącznika wskazują m.in., że:

- W zakresie działań mających na celu otwieranie się placówek (w tym cross-financingu) nie jest możliwe finansowanie kosztów związanych z budową, adaptacją i remontem budynków i pomieszczeń w budynkach, w których jest prowadzona długoterminowa opieka całodobowa.
- Wszelkie wydatki ponoszone w projektach nie mogą wzmacniać potencjału instytucji opieki całodobowej.
- Wydatki ponoszone w ramach cross-financingu są możliwe do rozliczenia wyłącznie w części bezpośrednio związanej z tworzeniem miejsc świadczenia usług poza infrastrukturą placówki świadczącej opiekę instytucjonalną (nie mogą dotyczyć budynku, w którym jest prowadzona długoterminowa instytucjonalna opieka całodobowa). Utworzenie miejsc

świadczenia usług finansowane w ramach cross-financingu objęte jest 5-letnim okresem trwałości.

- W przypadku realizacji projektu polegającego na udostępnieniu zasobów instytucjonalnych na rzecz usług świadczonych w środowisku zamieszkania niedozwolone jest finansowanie kosztów zakupu wyposażenia na potrzeby placówki świadczącej opiekę instytucjonalną. Możliwy jest zakup wyposażenia wyłącznie w celu świadczenia usług w formie zdeinstytucjonalizowanej/ środowiskowej na rzecz osób niezamieszkujących w instytucji. Wyposażenie nie może być użytkowane w budynkach, w których są realizowane usługi opieki instytucjonalnej długoterminowej oraz przez mieszkańców korzystających z tej opieki.
- Koszty związane z angażowaniem personelu mogą być kwalifikowalne wyłącznie w zakresie świadczenia usług w społeczności lokalnej lub realizacji opieki wytchnieniowej w formie krótkookresowego pobytu. Zatem dopuszczalne jest zatrudnianie nowych realizatorów usług w ramach umowy o pracę lub delegowanie osób wykonujących dotychczas pracę na rzecz usług opieki instytucjonalnej do pracy w społeczności lokalnej, jednak w przypadku delegowania w części etatu – wymagana jest szczegółowa ewidencja czasu pracy.
- Dopuszczalne jest rozliczanie w ramach kosztów bezpośrednich projektu kosztów mediów oraz kosztów niezbędnych do prowadzenia zajęć (np. środków czystości), w ramach wykorzystania pomieszczeń terapeutycznych, pomieszczeń służących rehabilitacji, wraz z niezbędnym wyposażeniem do realizacji zajęć terapeutycznych dla osób niezamieszkujących w DPS. Konieczne jest jednak wskazanie przez beneficjenta szczegółowej metodyki proporcjonalnego rozliczania kosztów.

Należy też zwrócić uwagę, że opieka wytchnieniowa nie jest wsparciem ukierunkowanym na osobę z niepełnosprawnością lub inną osobę potrzebującą wsparcia w codziennym funkcjonowaniu, a na osobę sprawującą nad tą osobą stałą opiekę rodzinną bądź nieformalną. Zatem celem działań powinno być profesjonalne zabezpieczenie potrzeb osoby wymagającej wsparcia z możliwością dokonania wyboru sposobu realizowania opieki przez jej odbiorców. Należy też zauważyć, że Wytyczne EFS+ dopuszczają w zakresie opieki całodobowej świadczonej w placówkach instytucjonalnych jedynie opiekę wytchnieniową, czyli opiekę krótkoterminową (maksymalnie do 60 dni w roku) będącą odciążeniem dla opiekunów faktycznych. Dzięki takim rodzajom wsparcia osoba korzystająca z opieki może na co dzień pozostawać w swoim środowisku, co jest celem realizacji tych działań.

W tym miejscu pragnę podkreślić rolę Regionalnych Ośrodków Polityki Społecznej (ROPS) w zapewnieniu standardów realizacji wsparcia w placówkach innych niż DPS. Decyzję o takim działaniu podejmuje wówczas Instytucja Zarządzająca na poziomie regionalnym jako instytucja odpowiedzialna za realizację wsparcia wynikającego z zapisów danego programu regionalnego. W odniesieniu natomiast do określania tych standardów we współpracy z odpowiednim ROPS, należy zauważyć, że zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, zadania pomocy społecznej w województwach wykonują jednostki organizacyjne – ROPS. Posiadają więc one odpowiednie doświadczenie. ROPS są także jednostkami planującymi politykę społeczną w regionie w zakresie

deinstytucjonalizacji usług społecznych (Regionalne plany deinstytucjonalizacji i rozwoju usług społecznych).

W programie krajowym Fundusze Europejskie dla Rozwoju Społecznego 2021-2027 realizowanych jest 16 projektów koordynacyjnych ROPS. Celem tych projektów jest zapewnienie lepszego przepływu informacji i koordynacji działań między podmiotami zaangażowanymi we wdrażanie wsparcia z zakresu włączenia społecznego (usług społecznych, ekonomii społecznej, integracji społecznej, w tym integracji cudzoziemców). Realizacja projektów stworzy platformę działań ROPS, która przyczyni się do większej standaryzacji wsparcia między regionami, zwiększenia aktywności ROPS, ale przede wszystkim wzmocnienia procesu deinstytucjonalizacji, gdyż znaczna część działań zaplanowanych w tych projektach będzie się do niej przyczyniała. We wszystkich projektach został zaplanowany wskaźnik dotyczący opracowania przez jednostki samorządu terytorialnego lokalnych lub regionalnych planów deinstytucjonalizacji usług społecznych. Zakłada się, że dzięki tym działaniom minimum 50% jednostek samorządu terytorialnego będzie realizowała ww. plany deinstytucjonalizacji.

Zadania zaplanowane w projektach obejmą m.in. diagnozowanie i monitorowanie sytuacji regionalnej, planowanie interwencji, analizę potrzeb szkoleniowych kadr, wsparcie gmin we wdrażaniu deinstytucjonalizacji, tworzeniu Centrów Usług Społecznych, czy działania na rzecz rozwoju zaangażowania JST w obszarze ekonomii społecznej. Każdy ROPS będzie miał również możliwość wdrażania własnych koncepcji lub rozłożenia akcentów w sposób odpowiadający na potrzeby regionalne w zakresie włączenia społecznego.

Aby zapewnić, że również to wsparcie umożliwi jego odbiorcom podmiotowe traktowanie, decyzyjność i niezależne życie, w komentarzu do Wytycznych, który zobowiązuję się wystosować, podkreślona zostanie konieczność należytego dopilnowania tych kwestii przez instytucje zarządzające.

Podsumowując, pragnę zapewnić, że zapisy Wytycznych EFS+ są tworzone, mając na uwadze idee, kierunki i zasady określone w KPON oraz KPP, dlatego liczę, że przekazane wyjaśnienia oraz zobowiązanie do przygotowania komentarza do wytycznych będą wystarczające dla zapewnienia zasad i przesłanek wskazanych w piśmie Pana Rzecznika.

Z poważaniem

Katarzyna Pełczyńska-Nałęcz

/podpisano elektronicznie/

Do wiadomości:

1. Pani Marlena Kończak, Dyrektor Departamentu Wdrażania Europejskiego Funduszu Społecznego, Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej,
2. Pani Magdalena Bednarska-Wajerowska, Dyrektor Departamentu Funduszy Europejskich, Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego
3. Pan Rafał Pietrucień, Dyrektor Departamentu Funduszy Europejskich, Urząd Marszałkowski Województwa Kujawsko – Pomorskiego
4. Pani Anna Brzyska, Dyrektor Departamentu Zarządzania Programami Regionalnymi, Urząd Marszałkowski Województwa Lubelskiego
5. Pani Joanna Ejsmont, Dyrektor Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego, Urząd Marszałkowski Województwa Lubuskiego
6. Pan Łukasz Stajuda, Dyrektor Departamentu Fundusze Europejskie dla Łódzkiego 2027, Urząd Marszałkowski Województwa Łódzkiego
7. Pan Paweł Knapczyk, Dyrektor Departamentu Funduszy Europejskich, Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego
8. Pan Marcin Wajda, Dyrektor Departamentu Rozwoju Regionalnego i Funduszy Europejskich, Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego
9. Pani Karina Bedrunka, Dyrektor Departamentu Funduszy Europejskich, Urząd Marszałkowski Województwa Opolskiego
10. Pan Wojciech Magnowski, Dyrektor Departamentu Zarządzania Regionalnym Programem Operacyjnym, Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego
11. Pani Karolina Perkowski, Dyrektor Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego, Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego
12. Pan Marcin Fuchs, Dyrektor Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego, Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego
13. Pan Jarosław Wesołowski, Dyrektor Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego, Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego
14. Pani Katarzyna Kubicka, Dyrektor Departamentu Wdrażania Europejskiego Funduszu Społecznego, Urząd Marszałkowski Województwa Świętokrzyskiego
15. Pani Lidia Wojtowicz, Dyrektor Departamentu Polityki Regionalnej, Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego
16. Pani Sylwia Wójcik, Dyrektor Departamentu Wdrażania Europejskiego Funduszu Społecznego, Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego
17. Pan Marcin Szmyt, Dyrektor Wydziału Zarządzania Strategicznego, Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego
18. Pani Izabela Łuków, Dyrektor Dolnośląskiego Ośrodka Polityki Społecznej we Wrocławiu

19. Pan Adam Szponka, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Toruniu
20. Pani Małgorzata Romanko, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Lublinie
21. Pan Jakub Piosik, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Zielonej Górze
22. Pani Katarzyna Maciołek, Dyrektor Regionalnego Centrum Polityki Społecznej w Łodzi
23. Pani Wioletta Wilimska, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Krakowie
24. Pan Aleksander Kornatowski, Dyrektor Mazowieckiego Centrum Polityki Społecznej w Warszawie
25. Pan Adam Różycki, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Opolu
26. Pan Jerzy Jęczmienionka, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Rzeszowie
27. Pani Elżbieta Rajewska-Nikonowicz, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Białymstoku
28. Pani Katarzyna Weremko, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Gdańsku
29. Pani Anna Zasada-Chorab, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Katowicach
30. Pani Elżbieta Korus, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Kielcach
31. Pan Grzegorz Grygiel, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Poznaniu
32. Pani Dorota Rybarska-Jarosz, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Szczecinie
33. Pani Katarzyna Koplńska, Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej, Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego